

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Ἐπῆγες, Φασουλῆ, καὶ σὺ σ' τοῦ Φεριδοῦν τὸν μπάλο;

Φ.—Δὲν ἤμουννα...

Π.—Κι' ἐπίστευα πῶς θάσαι δίχως ἄλλο.
πῶς τῶπατες, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.—Δὲν μ' εἶχε προσκαλέση.

Π.—Τὸ ἀθλιὸν σου μούτσουνο ἔμπορεῖ νὰ μὴν τάρεση.

Φ.—Ἄν καὶ ὁ μπέης Φεριδοῦν μ' ἐπρόσβαλε καιρίως καὶ πρὸς ἐμέ, βρὲ Περικλῆ, ἐφέρθη κάπως κρύος, ἀλλὰ ἐγώ, ποῦ τὸ κακό καὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲν θέλω, θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν Σουλτάνον στέλλω, κι' ἄς ἀφαιρῇ ὁ Ὑψιστος ἐκ τῆς ζωῆς μου ἔτη κι' εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κραταιοῦ Χαμίτ ἄς τὰ προσθέτη.

Π.—Κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου ὅλη.

Φ.—Ἄς ζήση σ' τοῦ Νιολμᾶ Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιβόλι, ἄς ἀναπνέη εὐθυμὸς τὰς αὔρας τοῦ Βοσπόρου, περιφρονῶν τὰς ἀπειλὰς παντὸς λιμοκοντόρου, καὶ τὴν ζωὴν του ἄς περνᾷ ρακοποτῶν καὶ τρώγων ἴστα μέγαλα τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν Παλαιολόγων.

Π.—Ἄς ξεχασθοῦν, βρὲ Φασουλῆ, τὰ πάθη καὶ τὰ μίση καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἢ Ἑλλὰς εὐθύς ἄς συμμαχήση, κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καθόσον εἰμπορέση πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων κι' αὐτὸς ἄς συντελέση.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις μετὰ τοῦ βασιλέως, κι' ἐγὼ ἄκόμη, Φασουλῆ, καὶ σὺ ὁ ψωραλέος, καὶ πᾶς ὀρθῶς σκεπτόμενος καὶ ἀγαθὸς πολίτης διὰ τὴν καθυσύχασιν ἄς μεριμνᾷ τῆς Κοίτης.

Φ.—Καὶ βέβαια, βρὲ Περικλῆ, τί διάβολο μᾶς μέλει, ἂν πιάνεται μὲ Κρητικούς τῶν Τούρκων ἢ ἀγέλη; Γιὰ ἓνα μάλλωμα μικρό, γιὰ ἓνα καυγαδάκι, πρέπει ἐμεῖς, βρὲ Περικλῆ, νὰ πίνουμε φαρμάκι, πρέπει γι' αὐτὸ νὰ βάλουμε σκοτούραις ἴστο κεφάλι, πρέπει γιὰ τοῦτο πόλεμο ν' ἀνοίξουμε καὶ πάλι, ἀμέσως νὰ μεταβληθῇ ἡ τῶν πραγμάτων θέσις, νὰ γίνουν δὲ ἀνώμαλοι αἱ ὀμαλαί μας σχέσεις, ἐκ νέου νὰ πικράνωμεν τὸν προσφιλεῖ Σουλτάνο, καὶ νέας Κούτρας νάχουμε, τὴν Κάτω καὶ τὴν

[Ἄνω,

κι' ὁ Φεριδοῦν, βρὲ Περικλῆ, ἀδίκως νὰ θυμώση καὶ ἴσθην Πρεσβεία ὕστερα χορὸ νὰ μὴ μᾶς δώση;

Ἄ! ὄχι... βάλτε τὰ σπαθιά ἴστα ἔρημα φικάρια, ἄς κατεβοῦν οἱ Κρητικοὶ ἀπὸ τὰ Μπουτσουνάρια, ἄς φέρωμεν ἀσφάλειαν καὶ τάξιν καὶ εἰρήνην κι' ἄς δρέψωμεν τὸν Μαῖον μ' ἀνέφελον γαλήνην. Δρέψατε πάλιν, ἔρασταί, τοὺς ἀνθηροὺς ναρκίσσους εἰς τοῦ Μαῖου τοὺς παιδρούς κι' εὐώδεις παραδείσους καὶ τοῦ Σουλτάνου στέψατε τοὺς εὐγενεῖς κροτάφους μὲ βασιλεῖς, Πρωθυπουργοὺς καὶ δημοσιογράφους. Νά! εἰς χορὸν ὁ Φεριδοῦν μᾶς προσκαλεῖ μέγαλον κι' εἰς τὴν Πρεσβείαν ἔρχεται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, αὐτὸς πεζός, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ ἄλλος καθβαλιάρης, πᾶς ξένος, πᾶς ἰθαγενής, κι' ὁ κύριος Κοιμπάρης, τὸ Ἄϊ—λάϊφ δηλαδὴ τῆς φίλης πρωτευούσης

καὶ πᾶς γνωστός καὶ ἄγνωστος τῶν Ἀθηνῶν Μπουρ-
[δούσης.

Ἄλλὰ καὶ τῶν διπλωματῶν προσέρχεται τὸ σῶμα, μὰ κι' ὁ Λομβάρδος, Περικλῆ, δὲν ἔλειψε ἀκόμα, κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός, τὸ θῦμα τῶν ἐρώτων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀστράπτουσαν ἐκ φώτων χαμογελῶν, χαρούμενος, μὲ λάμπιν ἐξαισίαν, καὶ νέον φῶς ἐπέχυσε εἰς τὴν φωτοχυσίαν, μὲ τόσην δὲ φαιδρότητα ἴσθην αἴθουσαν ἐμβῆκε, ποῦ εἶπαν πῶς περίσσευμα καινούριο-θὰ εὐρήκε. ὦ! τί χορός, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί χρυσὴ ἐσπέρα!... μὰ κρῖμα ποῦ κι' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα μετὰ τῆς βασιλείσεως του καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης νὰ γίνουν περισσότερα ἀκόμη διαχύσεις, νὰ βάλῃ ὁ Διάδοχος τοῦ Φεριδοῦν τὸ φέρι, τοῦ Ἐγγενίδη τὸ σπαθὶ νὰ σπάσῃ μὲς ἴσθην μέση, νὰ πᾶνε πιά ἴστο διάλογο τὰ πάθη καὶ τὰ μίση καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἢ Ἑλλὰς ἀδελφικῶς νὰ ζήση. ὦ! τί χορός, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί χρυσὴ ἐσπέρα!.. μεθ' ἴσθην αἴσθησιν παντὸς ἢ περίξ ἀτμοσφαῖρα, σφιγγαί καθεὶς καὶ καθεμὶὰ τοῦ Φεριδοῦν τὸ χέρι καὶ διὰ τὸν μονάρχην του ἐκ μέσης τὸν συγχαίρει, πολλοὶ δὲ ἀντηλλάχθησαν θερμοῦς ἀγάπης λόγοι, τοῦ δὲ Σουλτάνου ἢ σκιά μετὰ χαρᾶς ἠλόγει χορεύοντας καὶ πίνοντας τῆς Καμπανίας οἶνον τοὺς Τούρκους καὶ τὰ θρέμματα τῶν εὐκλεῶν Ἑλλήνων, ὅπου ποτὲ δὲν εἰμποροῦν ζυγὸν νὰ ὑποφέρουν, ποῦ τί θὰ ἴσθην, βρὲ Περικλῆ, ὁ φόβος δὲν τὸ ξέρουν, ὅπου σαστίζον τὸν νιουνῖα μὲ τὰς πολλὰς τῶν νίκας κι' ἐλευθερώνουν ἱερά καὶ τῶν προγόνων θήκας ποῦ σπάζουν κάθε μασκαρᾶ τὰ σιχαμένα μούτρα καὶ τὰ ζαβόνουν μοναχὰ σὰν πολεμοῦν ἴσθην Κ ο ὕ τ ρ α. Πιστεύω δέ, βρὲ Περικλῆ, τὴν παρελθούσαν τρίτην πῶς κι' ὁ Χριστὸς θ' ἀντήλλαξε φιλι μὲ τὸν Προφήτην κι' ἡ τοῦ Μωάμεθ Φατιμέ μὲ τὴν λοιπὴν χορείαν θερμοῦς θὰ κατεφίλησε τὴν ἄχραντον Μαρίαν, καὶ ὅλοι μας οἱ μάρτυρες κι' αἱ μάρτυρές μας πᾶσαι, αἱ πρὸ καιροῦ ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς μεταναστᾶσαι, βεβαίως θὰ ἐχόρευαν μὲ τὰ Οὐρὶ ἐκεῖνα, ποῦ θάλλουν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὡς Ἀπριλίου κρῖνα καὶ εἶναι σκευὴ τέρψεως ἀφάτου κι' αἰωνίου εἰς πάντα λάτρην κι' ὀπαδὸν πιστὸν τοῦ Κοραίου. Ἄς πιοῦμε διὰ τὸν Χαμίτ μαζί μὲ τὸν Κοιμπάρη καὶ τὸν σταυρὸ ἄς βάλωμε μαζί μὲ τὸ φεγγάρι, κι' ἐν μέσφ μύρτων, Περικλῆ, καὶ χλοερῶν στεφάνων τὸν πρῶτον μας Γεώργιον μὲ τὸν Χαμίτ Σουλτάνον, κι' ἄς κλίνωμεν τὰ γόνατα πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, εὐχόμενοι ὁμόνοϊαν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Π.—Ἀμήν, νὰ δώσῃ ὁ θεὸς κι' ὁ Ἅγιος Προφήτης.

Φ.—Τοιαῦτα οὖν τὰ τοῦ χοροῦ τῆς παρελθούσης τρίτης.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν, φιλότουρκα, τὸ τακτικὸ σου ξύλο, γιὰτί καὶ πάλι μὲ χοροὺς μοῦ ἴγμισες τὸ φύλλο.